

Inserati se sprejemajo in veljajo tristoletna vrsta:

8 kr., če se tiska 1krat,
12 " " " " 2 " "
15 " " " " 3 " "

Pri večkratnem tiskanju se cena primeroma zmanjša.

Rokopisi

se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicijska na Starem trgu h. št. 16.

SLOVENEK.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejemana velja:
Za celo leto . . . 10 gl. — kr.
za pol leta . . . 5 " — "
za četrt leta . . . 2 " 50 "

V administraciji velja:

Za celo leto . . . 8 gl. 40 kr.
za pol leta . . . 4 " 20 "
za četrt leta . . . 2 " 10 "

V Ljubljani na dom pošiljan velja 60 kr. več na leto.

Vredništvo je v Liegovih ulicah št. 7.

Izhaja po trikrat na teden in sicer v torek, četrtek in soboto.

Nihče ne vé nič.

„Jaz ne vem nič, ti ne veš nič, on ne vé nič, mi vsi ne vemo nič, — nihče ne vé nič —“ to je zdaj najboljši odgovor, če te kdo praša „bo li vojska ali ne, ali kdo se bo vojskoval, s katerim se bo vojskoval, komu bo ta ali oni pomagal, kdo bo mirno doma sedel itd.?“

Pa dajmo — zamislimo se v sedanje stanje mi Avstrijani. Škoda je celó, da premišljujemo. Sami nismo v stanju spoznati posameznih nitok Andrasseyevih stavev, naši znanci tudi ne, in tisti, katerim so morda vsaj nekoliko znane, nočejo ali ne smejo govoriti. Tako vsi tisti milijoni ljudi, ki s svojimi žulji priskrblijujejo olje za to, da državna mašina more teči, nič ne vedó in nič ne zvedó, čeravno imajo — mislimo mi — pravico do tega. Sedanja politika avstrijska je taka, kakor loterija: nihče ne vé, kaj bo „ven prišlo.“

Voditelj avstrijske politike je odgovoren zanj; zato je dobil tudi svojih 60 milijonov. Te so mu dovolili sicer le zastopniki narodov, vendar bi bilo spodobno, da bi zvedeli tudi narodi sami, kaj mislijo početi s temi 60 milijoni, — ali kaj spleh mislijo. Tako po temi tavati je dolgočasno, nevarno, vsak človek se naveliča tega; vsakemu bi bilo ljubše, če bi zvedel pravo, da se ve ravnati.

To cincanje med vojsko, mirom in neutraliteto ni nič, bolji je jasna beseda, da vé človek, pri čem da je, ali se ima pripraviti za smrt ali življenje.

V Avstriji že ves čas, kar se je pričel

jugoslovanski boj, ne vemo prav, pri čem da smo. Nemčija je skoncá že izrekla, da je boj med Rusijo in Turčijo nič ne briga; naj se ti dve sami „kampjate“; naš vnani minister pa „ni rekel ne tako in ne tako, da bi kdo ne rekel, da je on tako ali tako rekel.“ Tej megljeni politiki je še zdaj zvest, čuda le, da ga nihče ne prisili, pokazati pravo stran.

To ali to moraš biti! Omahljivost nič ne velja. Avstrija pa mora biti mogočna, njena beseda mora kaj veljati, — sicer ni treba rožljati s sabljo, ampak pustiti jo mirno v nožnici.

Človek res ne vé, kaj bi rekel. Državni račun vé, koliko smo izdali za reveže, ki so iz Bosne in Hercegovine k nam prišli zavetja iskat zoper turčinsko krutost. Čeravno so pa ti usmiljenja vredni ljudje živeli kot berači, je vendar veliko število njihovo stalo državo več milijonov; čeravno — recimo dalje — je njihovo življenje vsled tega res skoro nečloveško, ker so dobivali manj, kakor vsak človek izdaja za svojo živino, so pa vendar še rajši na zemlji avstrijski, kakor pod turškim mečem, ker so vsaj varni časti in življenja.

Po pametni politiki bi bila Avstrija, brž, ko so prve čete Bosnjakov in Hercegovincev pridrle pred turško silo na našo zemljo, morala zasesti Bosno in Hercegovino — že samo iz tega vzroka, da brani ljudi na telesu in premoženju. Vsak človek je prepričan, da bi se temu ne bil nihče ustavljal, ker je po veri in vesti že vsak človek zavezan braniti svojega bližnjega krivičnih napadov.

To pa se ni zgodilo. Pač pa so turški podložniki vhaljali na našo zemljo, ker se jim je zdela varnejša od domovine pod turškim mečem. Tu jih ni nihče moril, poginilo jih je več tisuč glada in za raznimi boleznimi, a godrnjali reveži niso in še zdaj ne godrnjajo, čeravno jim dotične avstrijske oblasti niso več posebno prijazne.

Tem revežem ima zdaj poteči podpora avstrijska. Se vé — če ni plačila, odpove gostilničar kredit še tako dobremu gostu. Turčija pa se brani plačati račun za te svoje podložne; morda bi jih vsled tega zagnali v Bosno nazaj, spremivši jih do meje, ako bi se ne bali — Evrope. Človek je vendar-le človek, če je tudi Slovan, kar v mesnico ga ne smeš poslati. Ker pa Turčija še noče dati nobenega poročstva za varnost teh revežev, pa tudi nič vedeti o stroških, ki so jih Avstriji prizadeli, so se vendar naši politiki zapletli v obravnave s Carigradom. Tedaj gre tudi politiki le za denar. Če bi bila turška vlada vsaj obljubila plačati stroške za begunce, dokler so bivali v Avstriji, bi bili morda reveže siloma nazaj poslali.

Zdaj je počil glas, da se imajo ti reveži spraviti v svojo domovino; spremiti jih ima 25.000 ali 40.000 vojakov. To bi bilo res lepo! Hrabri vojaki avstrijski naj bi bili le žandarji. To ne bi bila naloga za Avstrijo slavna.

Mene ni volja mlatiti prazno slamo o zamujeni politiki avstrijski, ker po toči zvoniti je prepozno. Le to naj konstatiram, da ljudo-

Feodozij Pečerski.

Črtica iz ruske cerkvene povesti.

Po Kostomarovu spisal J. Steklasa.

Kakor v drugih zemljah, tako se je tudi v Rusiji prikazalo mništvo s krščanstvom. Sicer se v starih letopisih iz dobe Vladimirove (972—1015) še ne govori o mništvu, ali to zato ne, ker se je krščanstvo takrat še le širiti začelo; vendar pa je verjetno, da je bilo tudi že v tej dobi mniškega življenja vsaj nekaj v Rusiji. Iz časov Jaroslava (1019—1054) pa imamo čisto verjetne dokaze, da so se začeli za njegove vlade samostani zidati in mnih množiti: leta knez je ljubil duhovne posebno pa mnihe; v tem času se je v Kijevu postavilo nekoliko samostanov, ali prvi počietki so se pokazali slabe, ker je manjkalo ljudem jako volje za tako podvzetje. Prava utemeljitelja samostanskega življenja sta bila: Anton, posebno pa Feodozij, osnovatelj pečerskega samostana.

Običaj pečine dolbsti ter v njih prebivati se je začel v Egiptu ter so se razširile po Rusiji pripovedi o Bogu ugodnih pečernicah (Höhlenbewohner): pojavili so se posnemovalci. Prvi ki je začel dolbsti pečino kraj Kijeva, je bil Ilarion, svečenik v vasi Berestovu, postavši

kasneje metropolit. V to zapuščeno pečero se je naselil mladi Anton, rodóm iz Ljubeča; on je popotoval na atoško goro ter tamkaj dobil mniške redove. Ko se je vrnil v domovino, ni bil zadovoljen s življenjem v kijevskih samostanih, nego se je preselil v pečero ter se trafil z zdrževanjem, kajti živel je ob samem kruhu in vodi. V kratkem se je raznesla o njem slava po Kijevu in dobrotljivi ljudje so mu donašali potrebnega živeža. Njegov primer je spodbudil nekega duhovna, po imenu Nikona, on je pristopil k Antonu ter z njim živel v pečeri. Za njim se je prijavil tretji naslednik; leta je bil Feodozij.

Nam je preostal životopis tega svetega moža. Ta životopis je gotovo star in kolikor se da soditi po rokopisu, je iz 12. veka, in bržkone napisan od Nestorja, pečerskega letopisca. Po le tem životopisu je bil Feodozij pripadnik mesta Vasileva (sedaj Vasiljkov gubernije Kurske); še v detinstvu se je preselil z roditelji v Kursk; v trinajstem letu je izgubil očeta ter ostal tako pod vlastjo svoje matere, žene surove samoglavne. Od detinstva mu je bila prirojena zamolčljivost in zamišljenost; on se je oddaljeval od otročjih iger; samstvo je zanimalo to čisto natoro: pobožno čutstvo se je rano probudilo v njem ter zavladovalo v

celem njegovem življenju. Ta pobožnost se je pokazala najprej v nagnjenosti; njemu se je videl protiven vsak izvanjski sjaj, ki ga je imel po svojem položaju proti siromakom; on ni trpel sijajnih oprav, nego se je oblačil v oblačila, kakoršna so nosili sluge ter je z njimi tudi na delo hodil. Mati se je srdila zavoljo tega ter ga je celo tolkla. Neki potujoči bogomolci so očarali njega s pripovedmi o Jeruzalemu, o mestih, kjer je živel, učil in trpel Odrešenik, in Feodozij je tajno z njimi pobegnil. Ali mati ga je vlovila, pretepla, zakovala ter ga držala tako dolgo vklenjenega v okovih, dokler ni obljubil, da ne bode pobegnil od doma. Ko je bil puščen na slobodo, začel je peči hostije. Pa tudi zavoljo tega se je srdila mati nanj, ker je smatrala ta posel nepristojnim za njen rod. Materna nemilosrdnost je bila vzrok, da je sin v drugič pobegnil v neko mesto, kjer je ostal pri tamošnjem duhovnu: ali mati ga je zopet našla ter močno prešibala. To okrutno ravnanje matere proti svojemu sinu pokazuje pogansko stanje, v kakoršnem so se nahajali Rusi v teh časih, kajti krščanstvo se je pri njih komaj širiti začelo; v Kursku, v mestu neznatnem, ni bilo ne enega samostana, prebivalci, čeravno so poznavali vero krščansko, vendar niso imeli pojma o samo-

ljubje naših politikov ni prignalo do zasedanja Bosne in Hercegovine; če bomo zdaj tje marsirali, bomo šli le kot eksekutorji, kakor vojaki na eksekucijo, da Carigrad plača stroške za pribegle Avstriji.

Trdil pa ne bom, da jaz kaj vem. Pišem le kar se mi zdi in kar mi moja zdrava pamet narekuje. Naša politika je posebno zdaj prav taka, kakor loterija: nihče ne vé, ktere številke bodo „ven prišle.“

Politični pregled.

V Ljubljani, 8. maja.

Avstrijske dežele.

O **ministerskih** obravnavah piše „P. Lloyd“, da so bile najposlednejše, in če katero ministerstvo pri državnem zboru s svojimi predlogi ne bode moglo prodreti, bode vedlo, kaj da ima storiti; z nasprotnim ministerstvom pa ne bode imelo nič opraviti. Ministerstvi ste tedaj v tem slučaju pripravljeni odstopiti in ves posel prepustiti drugim možem, ki naj bi ga potem dognali. Nikakor pa ni verjetno, da bi bila reč z odpovedjo ministrov rešena, ker se bode težko našel mož, ki bode hotel Cisko še bolj vkloniti pod jarem ogerski, če prizadevanje Auerspergovu ostane brez vspeha.

Kvotna deputacija bode imela te dni sejo, da določi poročilo do državnega zbora o dolgu 80 milijonov, ktere ga ogerski ministri obljubili primeren del sprejeti. — O 60 milj. gl. dovoljenih vnanjemu ministru se denarna ministra še nista dogovorila, kje in kako da jih bosta dobila. Kakor se sliši jih bosta morala še le na posodo iskati. Reč se bode te dni obravnavala v državnem zboru, in hoče se neki to opravičiti s tem, da je treba na Erdeljskem in v Dalmaciji, zlasti pa v kotarskih bokah skrbeti za brambo dežele.

Poljaki hočejo zopet nekaj rogoviliti in tajna narodna vlada poljska v Krakovem je izdala oklic do Poljakov na Ruskem, biti vsaki čas pripravljenim, da otresejo jarem starodavnih svojih stiskalcev, t. j. Rusov. Avstrijski vladi mora biti to jako neugodno, da se v njenem mestu kujejo spletke proti državi, s katero živi v miru in porazumljenji, ki pa

utegnejo državi med seboj razdražiti, kar bi bilo sovražnikom Rusije se vé, da jako po volji.

Vnanje države.

O razmerah med **Rusijo in Anglijo** poroča „Ag. Russe“, da so veliko vgodnejši kakor so bile, in prihod ruskega poročnika pri angleški vladi grofa Šuvalova v Petrograd daje vradnim listom upanje, da se obravnave uspešno nadaljujejo. Nekteri nemški listi pa poročajo ravno nasprotno, da se pričetek rusko-angleške vojske pričakuje že v nekterih dneh. Iz Berlina so vsled tega zaukazali rumunskemu knezu, da naj hitro z Rusijo sklene novo vojaško pogodbo, kar bode menda tudi storil, ker se volji mogočne Nemčije ne sme in ne more ustavljati in bi ne imel nikjer nobene podpore, če ga Nemčija zapusti. Listi toraj že poročajo, da so se razmere med Rusijo in Rumunijo zopet zboljšale vsled nekega pisma velikega kneza Nikolaja do kneza rumunskega. Tudi Srbijo si Rusija skuša pridobiti kot zaveznico, če se vname vojska z Angleži. Car je sprejel od srbskega kneza mu poslani Takovo-red in je generalu Lešjaninu, ki mu je izročil omenjeni red, naročil knezu srbskemu izreči njegovo pripoznanje za izvrstno vodstvo vojne srbske. Tudi mu je velel sporočiti, da nima za Bulgare večega sočutja kakor za Srbe, ampak da je obemo jugoslovanskema narodoma enako vdan in njegova vojna je pripravljena k novim žrtvam za osvobodjenje obeh narodov. — Šuvalov do nedelje dojde v Petrograd, kjer se bode mudil kakih 14 dni. Tudi „Reut. Office“ piše, da je to popotovanje velike važnosti.

Iz Rima se naznanja, da se 16. t. m. nemški romarji iz Mnihovega odpeljejo tija, ktere bodo grof Feliks Loe predstavil sv. očetu. Tudi princesinja Thurn-Taksisova, ki je bila te dni že sama pri papežu ter jim izročila v dar šatulo polno cekinov, se jim bode pridružila. — Sekavski knez in škof se te dni mude v Rimu, da se poklonijo Leonu XIII.

Turški poveljnik v Hercegovini je postal Šefket paša, v Larisi pa Ali Saib paša. — Lasi hočejo Batum neki zažgati in potem zbežati v gorovje.

Rumunski polkovnik Alijo je grškemu kralju pa dvema ministroma izročil veliki križ rumunskega zvezdnega reda. Grški listi v tem vidijo znamenje zveze med Rumunijo in Grško ter zedinjenje vzhodnih držav.

Izvirni dopisi.

S Krke, 6. maja. (Občinsko predstojništvo) se nekterim jako prilaga; meseca septembra ali oktobra l. 1877 je pri nas triletni volilni čas že iztekel in bi morala volitev za novi občinski zastop v tej občini že davnej dovršena biti, ali naš namestnik župana k temu važnemu za vso občino koristnemu delu noče prav nič storiti, temveč le trdi, da je dobro tako, kakor je. Pritožil se je v tej zadevi občinski odbor že na vse kraje do c. k. okrajnega glavarstva v Litijo kakor tudi do deželnega odbora, pa še je vse, kakor je bilo. Kam se hočemo sedaj obrniti, povejte nam?

Omeniti se pa mora, da naš prečastiti gospod župnik, Jurij Zorc, kar so na Krko prišli, tako dobro gospodarijo, da nam vsem dobro de; staro farovško poslojve podirajo in novo postavljajo, tako da je v resnici krasota in krog in krog farovža in cerkve svetih Kozma in Damijana. Združeno smo se vsi farmani zmenili, da bomo g. župnika pri novej volitvi za cestni odbor volili kot načelnika, ker bodo potem kantonske ceste bolj v redu kakor so bile dosihmal.

Z Dunaja, 5. maja. (Čenče in resnica.) Zdej se telegrafira po svetu, da se Rusija misli umakniti, in Angležem popolnem podvreči; pravijo, da je bil ministerski svet v Petrogradu v navzočnosti cara, kjer se je sklenilo, da se ima Rusija kolikor toliko vdati in samo sebe ponižati. Da se Rusija Angležev boji, sklepajo tudi iz nekkih besedi carjevih, ki je boje rekel: „Jaz vojske ne želim, pa vojska se mi vsiluje; in če se mi vsili, bo Rusija žrtvovala vse za čast Rusije.“

Iz tega hočejo sklepati, da se car sam vojske boji in kakor pred začetkom lanske vojske, tako čenčajo tudi sedaj o slabosti in nezmožnosti Rusije. Lani so pravili, da imajo Rusi namesto smodnika samo vogljeni prah v

stanskem življenju; za njih je bilo to nekaj ptujega in divjega. Lico, kojega „Žitje“ imenuje lastnika mesta — verjetno knežev mož, posadnik Jaroslavov — je ljubil Feodozija, vzal njega k sebi na dom, oblačil ga v lepa oblačila, ali Feodozij je razdaval siromakom te lepe obleke, sam pa je hodil v prostej obleki ter naložil na svoje telo železne okove; on je namreč slišal, da so sveti puščavniki nosili verige, za to jih je začel posnemati. Mati je zdvojno gledala te verige, ki so do krvi ožulile telo njenega sina, snela jih ž njega ter ga zopet privezala.

Kar se vnovič odloči pobegniti, kamor že bode. On je slišal, da so v Kijevu samostani ter se je tjekaj napotil. On je hotel tukaj postati mih. Pot je bila dolga, pa tudi njemu nepoznata. Na srečo svojo se je sošel s trgovci, ki so robo vozili v Kijev, ter je ž njimi srečno prispel na zaželjeno mesto. Ali kijevski samostani so bili Feodoziju še manje prijazni, nego Antoniju. Mladič je bil beden; v nobenem samostanu ga niso hoteli sprejeti. On je zvedil za Antonija, podal se k njemu ter ga poprosil, da bi ga sprejel k sebi.

„Dete“, rekel je Anton „peščira je mesto žalostno in tesno, ti pa si mlad: jaz mislim, da ti ne bi pretrpel težav v tem mestu.“

„Častni oče“, je odgovoril Feodozij „ti vse previdiš, ti veš, da me je Bog pripeljal k tvojej svetosti. Vse kar zapoveš, hočem storiti.“

„Dete“, reče Anton — hvaljen bodi Bog, ki te je pokrepil v tej nameri. Prebivaj tukaj.“

On je zapovedal Nikonu postriči Feodozija. To je bilo za kneza Jaroslava (1019—1054). Mati je zvedila še le čez štiri leta za svojega sina, prišla je v Kijev ter je z velikim trudom, po posredovanju Antona, dobila dovoljenje, da se je mogla razgovarjati s svojim sinom.

Feodozij je ostal nesprosljiv za vse prošnje in zahteve metere, in je še njo nagovarjal, da naj stopi v samostan. Ona se je dala pregovoriti, samo da bode mogla včas videti sina, ter je stopila v samostan sv. Nikolaja (na takozvanej Oskoldovej gomili.)

Počasi se je množilo mništvo. Neki mladi človek, sin bojarjev, je prihajal poslušati nauk, k mnhom, in končema je sklenil sam pristopiti k njim. Nikon ga je postrigel. Za njim se je dal postriči drugi član kneževskega dvora, skopljenc Efrem. Leti slučajji so razsrdili kneza Izjeslava Jaroslaviča kijevskega tako močno, da se je zagrozil mnhom z razdjavo njihove peščere. Knez se je razsrdil, ali je vendar

puščavnike na miru pustil; zato pa je sin bojarjev, postrižen pod imenom Barlaam, pretrpel večo borbo s svojo rodovino. On je bil oženjen. Oče ga je vzel s silo iz peščere, in porabil vsa sredstva, da bi ga odvrnil od mništva, ter poročil njegovo ženi, da naj vpliva nanj s svojo ljubeznijo. Barlaam je sedel v voglu ter niti jedi pokusil, niti se zanimal za ljubav svojo žene; tako je preživel tri dni, je molčal, ter samo misleno Boga prosil, da bi ga okrepil ter rešil ženske laskavosti. Končema so ga roditelji odpustili s solzami, saj so videli, da se ž njim ni dalo nič opraviti; objokovala ga je žena, objokovali služabniki, ki so ga radi imeli; Barlaam se ni dal ganiti. Takih prizorov je bilo v početku krščanstva mnogo, in vidi se, kako je vera krščanska mogla celo vezi zakonske in družinske razvezati, samo da se zadovolji vročej želi pobožnega duha.

Barlaam je dal sozidati nad peščero cerkev, ter je postal igumen (samostanski predstojnik) po odhodu Nikona iz Kijeva v Imutarakan. Od tega časa je bil tukaj prvi začetek mniškega življenja. Kmalu je bil Barlaam, po želji kneza, postavljen za igumena v monastir sv. Dmitrija v Kijevu, a mesto njega so izbrala brača po preporki Antona za igumena Feodozija. (Dalje sledi.)

magazinih, letos pa kvasijo o strašnih boleznih, ki razsajajo po Ruskem, o pomanjkanji denarja, o nihilističnih puntih, kar so vse že lani oznanjevali, pa se je naposled vse izkazalo za laž. Lani so bili nasprotniki podkurili punt v Kavkazu, letos pa v Bulgariji zoper Ruse, toda lani jim nič ni koristil, in tudi letos jim ne bo. Vse to, kako je Rusija slaba, bolna, revna, spodkopana, in kako se vojske boji, da se bo vdala, umaknila in pred Angleži ponižala, vse to tedaj po pravici smatramo za prazne čenče.

Resnica pa je, da se Rusija v glavnih stvareh ne bode vdala. Privolila bo morda v kake manjše koncesije, zavoljo ljubega miru, ker si v resnici po tolikih naporih in žrtvah zadnje vojske ne želi nove; pa ona se je ne boji, ko bi se jej vsilila, in le tako se smejo tolmačiti besede carjeve, da on ne želi vojske zavoljo njenih slabih spremstev in nasledkov, da se je pa nikakor ne boji. Vojska se dá res še zabraniti, pa le tako, da Anglija odjenja. Nedavno je rekel anglešk minister, da Anglija ne sili v vojsko; tudi so se na Britanskem vnovič pričele agitacije za ohranjenje miru. Tedaj je še zmirom mogoče, da se Anglija umakne. Trezni politiki tedaj tako dolgo ne verujejo v resno voljo Angleške za vojsko, dokler ne bo napovedana. Tukajšnji listi nas sicer hočejo podučiti, kako strašna je Anglija, in kako se je Rusija boji. V Londonu pa sami vedo, da niso tako grozni, kakoršne se delajo, in če se kdo vojske boji, so to Angleži sami, ker le od tam čujemo vedno o agitacijah za ohranjenje miru, iz srede ruskega naroda pa čujemo le navdušenost za boj, in če so Rusi s čim nezadovoljni, so nezadovoljni le s prelahlim ravnanjem svojih diplomatov, ker narod je silno razdražen nad Angleži in njemu je še svetoštetfanski mir preskromen in prepohleven; Rusi vsi želé popolno razdrobljenje evropske Turčije in popolno ter hitro ponižanje Angležev in vsih klevetnikov Rusije. V Londonu poznajo te občutke ruskega naroda, zato si bodo še premislili, prej ko prično vojsko; naši rusofobi pa bodo na sramoti ostali, kakor že tolikokrat.

Domače novice.

V Ljubljani, 9. maja.

(Fotografije papeža Leona XIII.) po izvirniku fotografa Avgusta Rinaldina, ki je prvi fotografiral sv. očeta, se jako hvalijo in jih za Nemčijo in Avstrijo izdajata gg. Fredebeul in Koenen, ki sta en del čistih dohodkov odločila za dobrodelne naprave sploh, en del pa za ubožne duhovnike na Nemškem. Če se več gospodov po slovenskih škofijah pri nas za nje oglasi, naročilo jih bode skupno za vse „opravišstvo Slovenca“ na Starem trgu št. 16. Cena jim je v velikosti vizitne karte od 30 do 40 kr., v kabinetni velikosti od 65 do 80 kr., v srednjem foliji 1 gl. 50 kr. v velikem foliji pa 2 gl. 20 kr. do 2 gl. 50 kr.

(Mestni odbor) ima jutri ob 5. uri popoldne javno sejo, pri kateri pridejo med drugim na vrsto volitve podžupana, 8 odsekov in 2 udov v komisijo za obdelovanje mahu, pa samostojni nasveti g. stavbenega svetovalca Počočnika, da naj se polagoma obzida pobrežje Ljubljani, obsadi mestno zemljišče na Gradu, izvrši mestni načrt ali plan in za enega delavca pomnoži inženirski oddelek mestni.

(6 Anton Aleksander grof Auersperg-ovič ustanov za dijake) po 360 gl. na leto je razpisanih. Prošnje naj se oddajo do 20. maja

c. k. namestništvu v Gradcu. Ustanovljene so za Kranjce in Štajarce.

(Porotne sodnije) se prično 13. maja, in porotniki so sledeči: Jos. Bartelj, posestnik, Jos. Bernard, steklar, — Franc Čačak, pek, — Jos. Čad, pek, — Nace Gasdek, cunjar, — Valentin Grčar, gostilničar, — Franc Goričnik, trgovec, — Karl Haman, trgovec, — Valentin Hörmann, posestnik, — Karol Križaj, posestnik, — Avgust Maršalek, posestnik, — Henrik Maurer, posestnik, — Jos. Pauer, posestnik, — Jos. Pavlin, posestnik, — Valentin Zadnikar, posestnik, — Miha Čopič, posestnik, vsi v Ljubljani; Jos. Blažón, posestnik na Gornji planini; Andrej Ditrh, trgovec v Vipavi, Franc Exler, klobučar v Kamniku; Karl Galé, graščak na Bistri; Janez Kumer, posestnik v Kranji; Jak. Lenasi, krčmar v Cirkovci; Jan. Levec, posestnik v Dobu; Jan. Marenčič, posestnik v Kranji; Andrej Mesesnel, mlinar na Viču; Matija Pirc, posestnik v Kropi; Matej Rozman, trgovec v Šmariji; Janez Stembal, krčmar v Tomačevem; Jos. Strbenec, mlinar v Železnikih; Kajetan Stranecki, trgovec v Idriji; Matej Zupan, suknar na Breznici; Janez Telban, posestnik v Dolah; Franc Verbič, posestnik v Borovnici, in Lorenc Vodnik, kamnosek Podutikom. — Namestniki: Karl Faulkal, kavarnar, — Jos. Hein, ključarničar, — Ivan Iber, trgovski pomočnik, — Franc Leben, posestnik, — Franc Pilko, ključarničar, — Janez Princ, čevljar, — Blaž Rasp, posestnik, — Janez Ravnihar, ključarničar, in Jos. Tribuč, kramar, vsi v Ljubljani.

(Cerkveni glasbenik.) Organ Cecilijinega društva v Ljubljani. — Lansko leto bilo je v Ljubljani vstanovljeno društvo za povzdigo cerkvene glasbe, ktero se je imenovalo po zgledu nemških vstanov istega namena Cecilijino društvo. Da je bilo tako društvo tudi pri nas potrebno in jako koristno, more sprevideti vsakdo, kdor le nekoliko pozna našo cerkveno glasbo, pozna pa tudi zahteve svete cerkve o ti jako važni stroki liturgije. Društvo naše je dobro napredovalo in že letos je v stanu, izdati lasten organ, ki naj bi zagovarjal namene društvene, razširjal bolje nazore med duhovščino in vse one, ki imajo kaj opraviti s cerkveno glasbo, ter tako vsestransko pospeševal glasbeni napredek naše domovine. Z majem izšel je prvi list, izhajal bode vsak mesec na eni polji z muzikalično prilogo; tisk je Miličev, založba društvena; odgovorni vrednik listov je g. Janez Gojzda, za priloge muzikalne pa g. Förster; list stane na leto 1 gl. 50 kr. za neude, 1 gl. za ude Cecilijinega društva. Prvi list ima naslednje spise: „Kaj je cerkvena glasba in njeno notranje bitstvo?“ v katerem se stavi podlaga, kažejo načela lista in društva; „kakih misli je mnogoterno še katoliška duhovščina zastran cerkvene glasbe,“ poslovenjeno po nemškem slavnoznanega dr. F. Witt-a, ktero kaže njegov pogovor o gregorijanskem petju z nekterimi duhovniki; „kronika Cecilijinega društva“, glavno o l. občnem zboru društva v Ljubljani dne 14. junija 1877; potem sledi „Dopis“, „Glasba velikega tedna in velikonočnih praznikov v Ljubljani“ (v stolnici in pri fraučiškanih); recenzija knjige P. Hugolina Sattnerja o cerkveni glasbi in nazadnje „Oglasnik.“

V prilogi objavil je g. Foerster: „Offertorium in Ascensione Domini“, dve pesmi sv. rožnega venca“ harmonizirane po g. Foersterju pesmi vzete so iz stare l. 1678 natisnjene knjige novomeškega korarja Kastelca; potem „Tantum ergo“. Že iz tega obsežka more se razvideti zanimivost in koristnost lista. Zato

se prav živo priporoča ne le samo strokvonjakom vzlasti, ampak vsi duhovščini in g. učiteljem, da se iz njega soznajajo s cerkveno glasbo, kakoršna je v duhu sv. cerkve, da polagoma izginejo presoje, ktere imajo morda še kateri proti tako koristnemu društvu sv. Cecilije.

(Koncert) na korist kapelniku dramatičnega društva, g. A. Stöcklmu, je v nedeljo privabil mnogo občinstva v spodnje prostore čitalnične. Pelo se je prav dobro in zabava je bila živahna. Kaj tacega bi se morda večkrat lahko napravilo, ker imamo jako izurjene pevce, stroškov pa tak koncert roditeljem posebnih menda tudi ne prizadeva.

(Železnica Rudolfova ali Gorenjska) s 15. majem do 7. junija spremeni vožnjo tako-le: Vlaki bodo iz Ljubljane odhajali ob 4. uri zjutraj, ob 8. uri 42 min. dopoldne ob 12. uri 53 minut popoldne, in ob 7. uri 30 min. zvečer (mešanec). Prihajali pa bodo v Ljubljano: Ob 2. uri 35 min. in ob 7. uri 30 min. zjutraj (mešanec), pa ob 3. uri 12 min. popoldne.

Razne reči.

— Duhovske premembe v ljubljanski škofiji: Preč. g. Jakob Rus, dosedaj dekan v Šmartinu pri Litiji, je dobil Šmarijsko faro in dekanijo. Čast. g. Matija Zarnik pa pride vsled lastne želje za kaplana v Šmartin pri Kranji. — Za mašnike bodo razun 7 gospodov bogoslovcev IV. leta posvečeni sledeči gospodje III. leta: Jožef Dolenc iz Planine, Anton Koblar iz Železnikov, Martin Malenšek iz Semiča in Rok Merčun iz Doba.

— Delo „Illustrirte Geschichte des orientalischen Krieges von 1876 bis 1878 von Moriz B. Zimmermann“ (v zalogi A. Hartlebena na Dunaju po 25 kr. snopič) je srečno dovršeno in so ravnokar na svitlo prišli 34 do 40 snopiči. Zadnji snopiči so za polo debelejši, ne da bi se jim bila cena povikšala. V teh snopičih nahajamo v živih podobah opisane in narisane boje pri Karsu in v Armeniji sploh, strašne dogodke pri Plevni, hrabro odbijanje in naposled zajetje Osman paše, bitve na Loma, pri Kaceljevem, Lovči, Verboci, Eleni, drugi prehod čez Balkan, osvovitev Šipkinoga klanca, pomikanje Rusov proti Carigradu in Galipolju, prihod angleškega brodogoja v marmarsko morje, mirovne obravnave in Sanštetfanski pogodbo. Delo je krasno in dela čast izdajatelju in spisatelju, ki vse lepo, mično, umevno in domače pripoveduje. Se bode li ta knjiga nadaljevala, tega ne vé nihče, menda še — Rusija in Anglija ne. Delo se dobiva tudi v posebnej knjigi za 10 gl., krasno vezano pa za 11 gl. 50 kr., in ga priporočamo iskreno vsem čitateljem.

— Zemljevid Evropejske Turčije z nekdanjimi in sedanjimi mejami, kakor so določene v Sanštetfanskim mirovnih pogojih, prišel je ravnokar na svitlo in je jako lično izdelan. Na drugej strani so natisnjene dotične določbe mirovnih pogojev Sanštetfanskim. Dobiva se po 10 kr. v Ljubljani v knjigarni O. Klerove vdove pred škofijo h. št. 184.

— Zabavnik „Deutscher Hauschatz“ prišel je ravnokar nasvitlo 11. snopič, ki obsega: Die Einsiedlerin. Erzählung von Moritz von Reichenbach. — Eine katholische Dichterin. Luise Hensel und ihre Lieder. Von Jos. Galland (Schluss). — Aus dem Leben eines politischen Flüchtlings. Eine wahre Begebenheit, mitgeteilt von H. L. — Ein Wunder der Pflanzenwelt. — Ein Armeebefehl Albrecht's von Waldstein, Herzogs von

Friedland. Urkunde aus dem Nachoder Schloss-Archiv. Mitgetheilt von Arnold Freiherrn von Weihe-Eimke. — Kloster Choteschau in Böhmen. — Der günstige Eindruck der Elektricität auf die Lungenschwindsucht. Von Dr. J. Schilling. — Zum Andenken an Wilhelm Emmanuel Freiherrn von Ketteler, Bischof von Mainz. — Volk-justiz in San Francisco inden Jahren 1850 und 1856. Von einem Augenzeugen. — Peter de Vineis. Historische Erzählung von Dr. Mathias Höhler. — P. Angelo Secchi S. J. Der grösste Astronom der Neuzeit Von J. Gratzmeier. — Bad Iwonicz in Galizien. Eine Schilderung von Professor Dr. Fr. Vering in Czernowitz. — Allerlei. — Podoba pa so: Feuerköpfige Goldhähnchen. Originalzeichnung von F. Specht. — Am Morgen im Elsass. Gemalt von Marchal. — Am Abend im Elsass. Gemalt von Marchal. Rafflesia. Originalzeichnung von E. W. Arzt. — Verschiedene Entwicklungsstufen der Rafflesia. — Die letzten Augenblicke des hochwürdigsten Bischofes von Mainz, Wilhelm Emmanuel Freiherrn von Ketteler. Gemalt von Scotti. Für den „Deutschen Hausschatz“ in Holz gestochen von Knöfler. — Marionetten. Gemalt von Cortazzo. — P. Secchi's Meteorograph (Vorder- und Rückansicht.) P. Angelo Secchi S. J. — Froschstudien Von Karl Spilner. Vsako leto izdide 18, t. j. vsake 3 tedne 1 snopič po 24 kr. in se zamore naročiti pri vsih knjigarjih, al pa naravnost po pošti. Za čoplačilo 70 kr. dobe naročniki prekrasno oljnato podobo „spanje otroka poletnega dne“.

Eksekutivne dražbe.

10. maja: 3. Ožbolt iz Garčarevca, 3. Rožanc iz Cirknice, 3. Vdovec iz Rožanca, 3. Obreza iz Bezuljaka, 3. Ožbolt iz Cirkevske vasi, 3. Škof iz Martinjaka, 3. Gostiša iz Gorenje vasi, vsi v Logatcu. 3. Skoda iz Gradiš, v Radečah. 2. Batista iz Zarečice, v Bistrici. 2. Nik iz Petrove vasi, 2. Švab iz Loke, oba v Črnomlji. 3. Erjavec iz Ventarjevca v Litiji. 3. Kobi iz Kamnika na Vrhniki. 2. Bratovec s Podgriča, 2. Vidrih iz Št. Vida, oba v Vipavi.

11. maja. 3. Mehle in Vilhar iz Kalca v Ljubljani. 3. Rupar iz Zbure v Mokronogu. 3. Bedenk iz Šmartina pri Cirkljah v Kranji. 2. Kražovic s Studenca, 1. Avžlakar oba v Ložu. 2. Bregar, 1. Pregelj iz Ustja, 1. Maru iz Tujega grma, 1. Kline iz Vač, 1. Bregar iz Kanderš, vsi v Litiji. 1. Žagar iz Jelš v Novem mestu.

Umrlj so:

Od 25. aprila do 6. maja: Jožef Korent gostač 68 l., za pljučnico. Silvester Keršič, mazavec 28 l., za jetiko. Anton Hočvar, gostač 58 l., za gnojenjem. Andrej Kalčič, gostač 56 l., za jetiko. Tomaž Praprotnik, gostač 58 l., za pljučnico. Tilen Mežnar, gostač 84 l., za rakom. Urša Erjavec, gostinja 54 l., Anton Žilič, del. 64 l., za sušico. Nace Sadla, tekavec, in Franc Vovk, delavec 66 l., oba za jetiko. Vsi v bolnišnici. —

Telegrafične denarne cene 8. maja.

Papirna renta 61.40 — Sreberna renta 64.90 — Zlata renta 71.70. — 1860letno državno posojilo 111.40 Bankine akcije 791 — Kreditne akcije 206.91 — London 123.10 — Srebro 105.70. — Ces. kr. cekini 5.76. — 20 frankov 9.79.

Najnovejša in najizvrstnejša podoba papeža

Leona XIII.

oljnotis, v veliki obliki, 68 cent. visoka in 57 cent. široka, v krasnem pravem pozlačenem okviru se dobiva po 15 gl. (ki se zamorejo plačati tudi v treh mesečnih obrokov) pri

Karl Till-u,

(13) knjigarna in prodajalnica umotvorov, muzikalij in papirja v Ljubljani.

Izdajatelj in odgovorni vrednik: Filip Haderlap.

Sljedeća pripoznalna pisma najbolje pričajo o izvrstnem vspehu

Wilhelm-ovega Schneebergs Kräuter-Allop-a.

Vertes, zadnja pošta Nagy-Leta (Ogersko) 7. marca 1877.

Vaše blagorodje!

Vljudno prosim, da mi blagovoljno pošljete kakor hitro je mogoče 1 flašo Wilhelm-ovega Schneebergs Kräuter-Allopa s podukom, kako da se rabi, ker ga hočem rabiti, ko ga slišim tolikanj hvaliti. Najspoštujiveje vdani

Jan. Martin, gospodarški vradnik.

Vertes, zadnja pošta Nagy-Leta, 21. marca 1877.

Vaše blagorodje!

Vljudno prosim mi po pošti proti podvzetju kakor hitro je mogoče poslati 2 flaši Wilhelm-ovega Schneebergs Kräuter-Allopa. Ta Wilhelmov Schneebergs Kräuter-Allop mi je prav dobro del. S spoštovanjem najvdanejši

Janez Martin.

Gospodu Francu Wilhelmu, lekarničarju Neunkirchenu.

Sziglisberg, pošta Ščavnica (Schemnitz) 4. aprila 1877.

Prosim Vas, da mi kar najhitreje morete blagovoljno pošljete 2 flaši svojega slovečega Wilhelm-ovega Schneebergs Kräuter-Allop-a proti poštnemu podvzetju. S spoštovanjem

Liborius Lehotzki.

P. i. kupci, ki želé od l. 1655 sim od mene pripravljenega izvrstnega pravega Schneebergs Kräuter-Allop-a kupiti, naj vselej odločno zahtevajo

Wilhelmov Schneebergs Kräuter-Allop.

Le tedaj je res njegov izdelek, če imajo flaše njegovo varstveno marko. Kdor jo ponaredi, zapade postavni kazni.

Poduk se vsaki flaši pridene.

Zapečatena izvorna flaša velja 1 gl. 25 kr. in se dobiva vedno frišna le pri izdeljatelju:

Franc Wilhelm-u,
lekarničarju v Neunkirchen-u v Dolenjem Avstrijskem.

Zavihanje se za ačenci 20 kr.

Pravi Wilhelm-ov Schneebergs Kräut -Allop prodajajo samo gospodje, ki ga dobivajo od mene:

V Ljubljani: Peter Lasnik; v Postojni: J. A. Kupferschmidt, lekarničar; v Zagrebu: Sig. Müllbacher, lekarničar; v Bozenu: F. Waldmüller, lekarničar; v Burgu: Jos. Bettanini, lekarničar; v Bruneku: J. G. Mahl; v Briksenu: Leonard Staub, lekarničar; v Celji: Baumbach-ova lekarna in Fr. Rauscher; v Oseku: J. C. pl. Dienes lekarničar; v Frohleitenu: Vincenc Blumauer; v Brežah: Ant. Aichinger; lekarničar; v Feldbachu: Jos. König, lekarničar; v Gospiču: Val. Vovk, lekarničar; v Glini: Ant. Haulik, lekarničar; v Gorici: A. Franzoni, lekarničar; Gradcu: Wend. Trnkoczy lekarničar; v Hallu na Tirolskem: Leop. pl. Aichinger, lekarničar; v Inšpruku: Franc Winkler, lekarničar; v Innichenu: J. Stapf, lekarničar; v Ivaniču: Ed. Telovič, lekarničar; v Jaski: Aleks. Heržič, lekarničar; v Celovcu: Karl Klemenčič; v Karlovcu: A. E. Katkič, lekarničar; v Koprivnici: Maks Werli, lekarničar; v Kranji: Karl Šavnik, lekarničar; v Knittelfeldu: Wilh. Vischner; v Kindbergu: J. K. Karinčič; v Liencu: Fr. pl. Erlach, lekarničar; v Mariboru: Alojzij Quandest; v Meranu: Wilh. pl. Pernwerth, lekarničar; v Malsu: Ludv. Pöll, lekarničar; v Muravu: Jan. Steyrer; v Ptujju: C. Girod, lekarničar; v Petervaradinu: R. Deodattovi dediči; v Radgoni: Cezar E. Andrien, lekarničar; v Roveredu: Rihard Thales, lekarničar; v Novem mestu: Dom. Rizzoli, lekarničar; v Trstu: E. Zanetti, lekarničar; v Belaku Ferd. Scholz, lekarničar; v Vukovaru: A. Kraisovics, lekarničar; v Vinkovcih: Fridrih Herzig, lekarničar; v Varaždinu: dr. A. Halter, lekarničar; v Slovenjem gradcu: G. Kordik, lekarničar; v Zadru: V. Androvič, lekarničar. Kdor hoče prevzeti zalogo, naj se pismeno obrne do mene. (3)

Neunkirchenu pri Dunaju (na Dolenjem Avstrijskem) **Franc Wilhelm,** lekarničar.

Iz Ternic.

Gospodu Francu Wilhelm-u, lekarničarju v Neunkirchen u.

V Ternicah, 28. dec. 1874.

Veseli me, da Vam zamorem sporočiti, da je od Vas pripravljen Wilhelmov protiartritični in protirevmatični čaj za čiščenje krvi velika dobrota za trpeče človeštvo.

Z njim narejene poskušnje potrjujejo resnico gori navedenih besedi, in dosegel sem z njim pri protinu, revmatizmu, udnih bolečinah, kakor tudi pri spolnih boleznih, spuščajih in škrofeljnih čudovite vspehe, kar me je pripravilo, da svoje gospode tovariše na ta čaj opozorujem.

Kakor sem se prepričal, ima g. Franc Wilhelm, lekarničar v Neunkirchenu, mnogo spričeval o nenavadnem vspehu Wilhelmovega protiprotinskega in protirevmatičnega čaja za čiščenje krvi, zato bi bilo jako želeli, da bi se to dobrodelno in slavno zdravilo človeštvu na kovist še bolj razglasilo in razširilo, kakor doslej, kateri želji se prav rad iz popolnega pripravljanja pridružim.

Janez Wallnofer m. p.,
družtveni zdravnik pri žužikah za železo in jeklo v Ternicah.

Meni predloženemu nekolekovanemu izvrstnemu pismu od besede do besede enako.

Neunkirchen, 28. februarja 1875.

(L. S.) **Dr. Heinrich Schneider** m. p.,
c. kr. notar.

Edino pravega izdeluje

Franc Wilhelm, lekar v Neunkirchenu.

Zavitek za osemkratno rabo, po ukazu zdravnikovem pripravljen, s podukom, kako se rabi, vraznih jezicah stane 1 gl., kolek in zavijanje 10 kr.

Svarilo Vsakdo naj se varuje pred ponarejenim čajem, ter naj zahteva vselej edino le „Wilhelmov protiprotinski protirevmatični čaj za čiščenje krvi“ (Wilhelms antiartritischen antirheumatischen Blutrei nigungsthee), ker so čaji, ki se nahajajo samo pod imenom protiprotinski protirevmatični čaj za čiščenje krvi samo ponarejene reči, ki naj se nikar ne kupujejo.

Da je za p. i. obinstvo priličnejše, prodajajo pravi Wilhelmov protiprotinski protirevmatični čaj ti le gospodje:

V Ljubljani: Peter Lasnik; v Postojni: Jos Kupferschmidt, lekarničar; v Zagrebu: Sig. Müllbacher, lekar; v Burgu: Giuseppe Betaniji, lekar; v Bruku na Muri: Albert Lauger, lekar; v Bozenu: Franz Waldmüller, lekar; v Bruneku: J. G. Mahl; v Belovaru: Rud. Svoboda, lekar; v Briksenu: Leonh. Staub, lekar; v Plibergu: Jan. Neusser lekar; v Celji: Baumbachova lekarna in Fr. Rauscher; v Korminu: Hermes Codolini, lekar; v Kortini: A. Cam bruzzi; v Deutsch-Landsbergu: Müllerjevi dediči; v Oseku: J. C. pl. Dienes, lekar in Jož. Go-betzky, lekar; v Fürstenfeldu: A. Schröckenfux, lekar; v Frohleitenu: v Blumauer; v Brežah: O. Russheim, lekar in A. Aichinger, lekar; v Gorici: A. Frauzoni, lekar; v Gradcu: J. Burgleitner, lekar; v Gutaringu: S. Vatterl; v Grubišnem polju: Jos. Malich; v Gospiču: Valentin Vovk, lekar; v Grafendorfu: Jos. Kaiser; v Mohorju: Jos. M. Richter, lekar; v Hallu (na Tirolskem): Leop. pl. Aichinger, lekar; v Judenburgu: F. Senekovič v Innichenu: J. Stapf, lekar; v Jmstu: Vilh. Deutsch, lekar; v Ivaniču: Ed. Telovič, lekar; v Karlovcu: A. E. Katkič, lekar in J. Benič; v Celovcu: Karl Klemenčič; v Kindbergu: J. Karinčič; v Kapfenbergu: Turner; v Knittelfeldu: Wilh. Vischner; v Kranji: Karl Šavnik, lekar; v Liencu: Fr. pl. Erlach, lekar; v Leobnu: Jan. Pefereschy, lekar; v Mariboru: Alojzij Quandest; v Metliki: Alfred Matter, lekar; v Mürzzuschlagu: Jan. Danzer, lekar; v Muravu: Jan. Steyrer; v Mitrovici: A. Kestenovič; v Malsu: Ludvig Pöll, lekar; v Neumarktu (na Štajarskem): Karl Mally, lekar; v Otočcu: Edv. Tomaj, lekar; v Mozirji: Jan. Tribuš; v Ptujju: C. Girod, lekar; v Petervaradinu: L. C. Junginger; v Novem mestu: Dom. Rizzoli, lekar; v Roveredu: Rihard Thales, lekar; v Rottenmannu: Franz X. Illing, lekar; v Samoboru: F. Schwarz, lekar; v Šebniku: Peter Beras, lekar; v Štrasburgu: J. V. Corton; v Št. Vidu: Julian Rippert; v Radgoni: Cezar E. Andrien, lekar; v Stalnu: V. Timoušek, lekar; v Zemunu: D. Jovanovičev sin; v Šplitu: Venatio pl. Grazio, lekar; v Schlandersu: B. Würstl, lekar; v Trstu: Jak. Seravallo, lekar; v Tridentu: Ant. Santoni v Trebižu: Eug. Eberlin, lekar; v Belaku: Math. Fürst; v Vukovaru: A. Kraisovics, lekar; v Vinkovcih: Fridr. Herzig, lekar; v Varaždinu: dr. A. Halter, lekar; v Slovenjem gradcu: Jos. Kaligarič, lekar in g. Kordik, lekar; v Slovenski Bistrici: Adam pl. Gutkovski, lekar; v Senji: Jos. Accurti, lekar; v Zadru: B. Andravič, lekar; v Zlataru: Jan. Pospišil, lekar. (3)

J. Blaznikovi naslednik v Ljubljani.